

Calea cea nouă și vie în Locul Preasfânt - Comentariu la Epistola către Evrei

Capitolul 3

„De aceea, frați sfinți, care aveți parte de chemarea cerească, luați aminte la Apostolul și Marele Preot al mărturisirii noastre, la Isus, ...” (3.1).

Primul verset trage concluzia din primele două capitole. Avem în acest capitol gloria nesfârșită a Persoanei Fiului, care era mai sublim decât îngerii, și ei au văzut întruparea Sa ca Om. Ca Om El era Apostolul sau Trimisul lui Dumnezeu, ca să vorbească cu noi. El a luat parte la carne și sânge, la starea în care se aflau ai Săi, „copiii”. El a suferit și a murit, ca să-i elibereze. Apoi Îl vedem, pe El, Fiul Omului, încununat cu onoare și glorie la dreapta lui Dumnezeu, așteptând până când toate lucrurile Îi vor fi supuse realmente picioarelor Sale. Și în sfârșit El, ca Om, este și un Mare Preot milos și credincios, care acum, deoarece El Însuși a suferit și a fost ispitit, poate să ajute acelor care sunt ispitiți.

Noi trebuie să privim acum pe *Isus* în acest caracter dublu al unui Apostol și Mare Preot, și este remarcabil că El ne este prezentat aici cu Numele Său personal. El, Cel care a purtat acest Nume printre oamenii de pe pământ, este Cel care a devenit Apostolul, Trimisul lui Dumnezeu (Ioan 20.21). Și în cer, unde El exercită preoția Sa sublimă, „Isus” este iarăși Numele care este mai presus de orice nume. De aceea cât de potrivit este îndemnul „luați aminte” (sau: contemplați, priviți cu atenție), și cât de mult vorbește acest Nume inimilor noastre!

El este Apostolul și Marele Preot al *mărturisirii* noastre, aceasta înseamnă al creștinismului. Evreii au mărturisit că sunt creștini. Acesta este terenul pe care scriitorul totdeauna îi vede. Însă această mărturisire nu era la toți autentică. Aceasta a oferit ocazia să se dea atenționările frecvente din această epistolă. Oricum se consideră că ei sunt sinceri.

Ei ar trebui să privească pe Domnul acolo unde El este acum: la dreapta maiestății în ceruri. Deoarece ei au a face cu un Hristos ceresc, cu toate că ei simbolizează adevărata rămășiță, ei erau tovarăși ai chemării cerești, în contrast cu chemarea pământească a lui Israel. Ca atare ei erau puși deoparte, erau „sfinți”.

„... care este credincios Celui care L-a rânduit, ca și Moise în toată casa Lui. Pentru că El a fost învrednicit de o glorie cu atât mai mare decât Moise, cu cât cel care zidește are mai multă onoare decât casa însăși. Pentru că orice casă este zidită de cineva; dar Cel care a zidit toate este Dumnezeu. Și Moise, în adevăr, a fost »credincios în toată casa Lui«, ca servitor, spre mărturie a celor ce urmau să fie vorbite după aceea; ...” (3.2-5)

Găsim aici o a treia trăsătură de caracter a lui Hristos: El este pus ca Fiu peste propria Sa casă. Și în această însușire este comparat cu Moise, a cărui mărime ca slujitor evreii ar fi putut s-o scoată în evidență pe baza mărturiei Domnului în cartea Numeri 12.7. Dar și această comparare lasă să se vadă un contrast mare: Moise a fost credincios ca *slujitor* în toată Casa lui Dumnezeu, în casa Israel, al cărei eliberator și dătător al Legii el a devenit. Caracterul lui ca slujitor era credincioșie față de Dumnezeu, ale cărui cuvinte el le-a adus poporului. Hristos însă este ca *Fiu*, nu ca slujitor, credincios Aceluia care L-a pus ca Apostol și Mare Preot. El

este credincios peste propria Lui casă, casa creștină. Aici Biserica ne este prezentată nu ca trup, ci ca sumă a acelor care mărturisesc credința creștină.

Mai mult chiar, Hristos este *Dumnezeu*, Fiul. Aceasta este o altă glorie, care arată supremația Lui nespuse de mare peste Moise. Dumnezeu este Cel care a zidit casa și a dotat-o cu tot ce aparține și este dependent de ea. Moise a fost numai un slujitor credincios în casa Stăpânului său, cu toate că el a ocupat un loc de cinste în ea, el aparținea casei. Hristos, ca Fiu, a fost însă pus peste propria Lui casă, pe care El Însuși a întemeiat-o. Moise nu mai este printre noi, însă Hristos rămâne și administrează propria Lui casă, căreia îi aparținem și noi, și noi ne putem totdeauna baza pe El, pe Administratorul totdeauna credincios. Ce har și ce îmbărbătare!

„... dar Hristos este ca Fiu peste casa Lui; a cărui casă suntem noi, dacă, în adevăr, păstrăm cu tărie până la sfârșit îndrăzneala și lauda speranței” (3.6).

„A cărui casă suntem noi”, spune scriitorul, enumerându-se pe sine în rândul credincioșilor evrei, cărora el se adresează. Aici este vorba de Casa lui Dumnezeu sub aspectul administrării și nu atât de mult ca Locaș al lui Dumnezeu. Deoarece este vorba de mărturisire, toți evreii, care s-au declarat că aparțin creștinismului, aparțin acestei case. Dar abia la sfârșit se va arăta cine sunt cei care au păstrat cu tărie până la sfârșit îndrăzneala și lauda speranței. Mărturisorii fără viață demisionează pe drum, dar mărturisorii care posedă viața sunt solicitați să fie credincioși până la sfârșit. Ei sunt păstrați prin îndrăzneala, pe care o dă creștinismul și prin speranța minunată, care este legată cu el.

„De aceea, după cum zice Duhul Sfânt: »Astăzi, dacă veți auzi glasul Lui, nu vă împietriți inimile, ca în răzvrătire, în ziua ispitirii în pustiu, unde părinții voștri M-au ispitit, încercându-Mă, și au văzut lucrările Mele patruzeci de ani. De aceea, M-am mâniat pe generația aceasta și am spus: »Ei întotdeauna rătăcesc cu inima și n-au cunoscut căile Mele!» Astfel am jurat în mânia Mea: »Nu vor intra în odihna Mea!»” 83.7-11).

„De aceea” – și aici, asemănător ca în versetul întâi, este făcută o atenționare, care se referă la trecut. În primul verset atenționarea spunea: „luați aminte la ...”, și aici: „ascultați de El”. „După cum zice Duhul Sfânt”. În această epistolă găsim, atunci când este citat un loc din Vechiul Testament, mai multe expresii asemănătoare: „Duhul Sfânt arată” (Evrei 9.8), „Duhul Sfânt mărturisește” (Evrei 10.15). Și în aceasta avem o mărturie despre inspirația divină a Vechiului Testament, ca și în celelalte citate, care sunt introduse prin „Dumnezeu spune” sau „El zice”. Aceasta stă în armonie deplină atât cu cuvintele introductive al epistolei noastre: „Dumnezeu, după ce le-a vorbit odinioară în multe rânduri și în multe feluri părinților prin profeți”, cât și cu mărturia Domnului din evanghelii. În acest timp de necredință facem bine dacă luăm seama la aceasta.

Această atenționare trebuia să apere pe creștinii iudei de pericolul renunțării la încrederea și speranța lor. În această strădanie scriitorul sfânt citează cuvinte din Psalmul 95, în care psalmistul amintește de împotrivirea poporului, de cauzele și urmările ei: necredința lor a condus la excluderea lor din Canaan. După aceea el aplică cuvintele acestea la destinatarii epistolei.

„Luați seama, fraților, ca nu cumva să fie în cineva dintre voi o inimă rea de necredință, ca să se depărteze de la Dumnezeu cel viu, ...” (3.12).

Începutul necredinței este în inimă. Vrajmașul încearcă să lucreze la inima rea, ca să implanteze în ea neîncredere în Dumnezeu și în făgăduințele Sale. Israel în pustie a cedat inimii sale rele, cu toate că au avut parte de lucrările lui Dumnezeu, de puterea Sa și de purtarea Sa de grijă. El s-a dat necredinței și astfel a pierdut încrederea, pe care Dumnezeu i-a dat-o, de a intra în Canaan și acolo să găsească odihnă. El s-a revoltat. Aceasta este înclinarea naturală a inimii. Evreii trebuiau să se ferească de o astfel de atitudine, pentru ca ispita vrăjmașului să nu-i ademenească la același păcat. Necredința este un păcat, și păcatul este totdeauna o înșelăciune a inimii. Cât de deosebit de grav este rezultatul necredinței! Se renunță la „Dumnezeu cel viu” și astfel te prăbușești în moarte. Ce mai rămâne?

„... ci îndemnați-vă unii pe alții în fiecare zi, atât timp cât se spune: »Astăzi!«, ca niciunul dintre voi să nu fie împietrit prin înșelăciunea păcatului»” (3.13).

Fiecare ar trebui să fie veghetor asupra lui însuși și la vicleniile propriei lui inimi. Totodată este necesar să ne atenționăm și să ne îndemnăm unii pe alții, și anume „în fiecare zi”. Fiecare creștin trebuie să se achite de această obligație de dragoste față de frații săi. Aceasta oferă la amândoi puterea necesară. Este mai multă energie și mai mult curaj când se luptă împreună, decât când lupți de unul singur. „În fiecare zi” este foarte actual, deoarece noi în fiecare zi, până când vom ajunge la țintă, întâmpinăm încercări, greutăți și ispite. De aceea se adaugă: „atât timp cât se spune »Astăzi!«”. Acest cuvânt este repetat de cinci ori în capitolele 3 și 4. Prin aceasta se scoate în evidență importanța pe care i-o acordă Duhul Sfânt. Numai clipa de față ne aparține, noi nu putem dispune de ziua de mâine. Fiecare zi este un „astăzi”, până când noi la sfârșitul drumului nostru am ajuns la odihna minunată. „Astăzi”, se aude glasul lui Dumnezeu prin Cuvântul Său, nu numai ca să cheme păcătoși la mântuire, ci și să cheme pe creștini la veghere și perseverență. „Astăzi” ne amintește că se ivește un mâine, un mâine strălucitor, dar nu pentru pământul acesta. Dacă luăm în felul acesta seama la noi și „astăzi”, în fiecare zi ne îndemnăm, vom rămâne păziți de o împietrire a inimii, la care conduce înșelăciunea păcatului.

„Pentru că avem parte de Hristos (sau: am devenit tovarăși ai lui Hristos), dacă, în adevăr, ținem cu tărie, până la sfârșit, începutul încrederii, ...” (3.14).

Este privilegiul prețios și minunat al creștinului adevărat, să fie tovarăș al lui Hristos. Acești tovarăși au fost deja amintiți în capitolul 1.9. Ei au parte de viața Sa și apoi și de slava Sa. Ei merg pe drumul, pe care El l-a creat și pe care și El a mers, și vor ajunge la aceeași țintă. Numai din cauză că credincioșii evrei au fost amestecați cu mărturisitorii, aici se face o îngrădire: „dacă, în adevăr, ținem cu tărie, până la sfârșit, începutul încrederii”. Acest loc al tovarășilor lui Hristos este locul nostru, dacă ținem cu tărie încrederea. Aceasta nu atinge nicidecum siguranța mântuirii credinciosului adevărat. Noi suntem în orice clipă dependenți de Dumnezeu, și El este până la sfârșit credincios. Dar și noi trebuie să fim credincioși până la sfârșit.

„... întrucât se zice: »Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile, ca în ziua răzvrătirii«” (3.15).

Acest verset este legat cu cel anterior. Găsim în el un motiv stringent ca până la sfârșit să nu renunțăm la nădejdea care ne-a sprijinit de la început: „întrucât se zice”.

Epistola este plină de îndemnuri și atenționări, cărora noi trebuie să le acordăm mare atenție.

„(Pentru că cine au fost aceia care, după ce au auzit, s-au răzvrătit? Oare nu toți cei care au ieșit din Egipt prin Moise? Și pe cine S-a mâniat patruzeci de ani? Nu pe cei care păcătuiseră, ale căror rămășițe pământeste au căzut în pustiu? Și cui a jurat El că nu vor intra în odihna Lui, dacă nu celor care n-au ascultat? Și vedem că n-au putut să intre, din cauza necredinței.) (3.16-19).

Aceste cuvinte, care se referă la viața și păcatul lui Israel în pustie, constituie o intercalare. Ele ne prezintă un exemplu, care ne arată, ce se poate întâmpla cu aceia care numai la exterior mărturisesc că sunt de partea creștinismului.

Poporul, sub conducerea lui Moise, a părăsit Egiptul. Ei toți au auzit glasul lui Dumnezeu, dar cu toate acestea s-au ridicat împotriva Lui și L-au mâniat. În timpul celor patruzeci de ani ai călătoriei prin pustie El S-a mâniat pe ei. Din cauza păcatului lor Dumnezeu a lăsat să vină sentința Lui asupra lor, pe care El a rostit-o, și trupurile lor au căzut în pustie (Numeri 14.22,23,29,32). Ei nu au avut voie să intre în țara făgăduită. Necredința lor i-a împiedicat.

Atenționarea se adresează acelor care se declară de partea creștinismului, dar care se lasă descurajați și, din cauza necredinței lor, nu rămân statornici până la sfârșit. Această atenționare era valabilă în primul rând pentru evreii care au venit pe calea creștinismului, după ce ei au primit pe Domnul ca Mesia Cel făgăduit. Însă acum din cauza greutăților pe cale, a încercărilor și prigoanelor păreau să fie descurajați. De aceea au fost atenționați, să țină cu tărie prin credință nădejdea făgăduită și să se ferească să renunțe la ea, și din cauza aceasta să piardă savurarea odihnei lui Dumnezeu. Această odihnă este tema capitolului următor.

Să ne amintim încă o dată că aceste atenționări și îndemnuri, acest repetat „dacă”, în nici un caz nu lezează siguranța credinciosului care se sprijină pe Dumnezeu, Cel care nu face greșeli. Astfel de credincioși trag foloase din aceste atenționări și veghează, ca până la sfârșitul drumului să persevereze în credință.